

ΜΠΙΖΝΕΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Είπαν πώς στην 'Αμερική ή εργασία είναι θρησκεία. Δεν είναι καμμιὰ ὑπερβολή. 'Εδῶ και ὁ οὐρανὸς κάνει μπίζνες. Δεν μένει ἄεργος. Ἡ βρέχει ἢ χιονίζει. Σήμερα πάλι ρίχνει τὸ χιόνι μὲ τὸ τσουβάλι. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι μέσα σὲ τόσο παγετὸ και τόση χιονοβροχὴ εὐρίσκει ἢ φωτιά ἔδαφος πρὸς δρᾶσιν. Και οἱ πυρκαϊῆς δὲν εἶναι σπάνιο φαινόμενο. Ἄλλὰ οἱ πρακτικώτατοι Ἄμερικανοὶ ἐπρονόησαν και γι' αὐτὸ και τὰ περισσότερα σπίτια, ἂν ὄχι ὅλα, ἔχουν ἀπ' ἔξω μιὰ σιδηρᾶ ἀνεμόσκαλα, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἐπάνω ὄροφον και φθάνει ὡς τὸ πεζοδρόμιο, οὕτως ὥστε σὲ περίπτωσι πυρκαϊᾶς θὰ μπορούν οἱ ἔνοικοι νὰ κατεβαίνουν εὐκόλα στὸ δρόμο.

Εἶπα ἀπλῶς γιὰ τὰ σπίτια και ὄχι γιὰ οὐρανοξύστες. Βέβαια ὅλη ἡ Νέα Ἰόρκη εἶναι ἓνα ἀπέραντο πυκνὸ δάσος οὐρανοξυστῶν γιὰ πολλοὺς ποὺ τὴν βλέπουν ἀπὸ μακριά. Μὰ στὴν πραγματικότητά δὲν εἶναι ἔτσι. Οὐρανοξύστες ὑπάρχουν πολλοί, πολυτελέστατοι δὲ και ὠραιότατοι, σὲ πολλὰ κέντρικὰ μέρη τῆς πόλεως, ἀλλὰ ὑπάρχουν και ἀμέτρητα σπίτια μὲ ἔξη, ὀκτὼ και δώδεκα ὀρόφους. Ἀπὸ τέτοια μέγαρα εἶναι τὸ μεγαλύτερο κομμάτι τοῦ Μπροντγουαίη. Και ποῦ και ποῦ μπορεί νὰ συναντήσῃ ὁ περιπατητὴς και κανένα διώροφο σπιτάκι δίπλα σ' ἓνα εἰκοσαώροφο, ἓνα νᾶνο πλάϊ σ' ἓνα γίγαντα. Ὅμως τὸ σπιτάκι εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ προκαλέσῃ τὸ στεναγμὸ τῆς νοσταλγίας στὸν ξενητεμένο ἠλιολάτρη Ἀθηναῖον και ὄχι ὁ λίθινος γίγας μὲ τὰ ἔξῃντα πατώματα. Και δὲν εἴμαστε μόνον ἐμεῖς οἱ γηγενεῖς τώρα. Ἡ Ἀθήνα ξελόγιασε και ἐκείνους ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν εἶδαν. Νοσταλγοὶ τοῦ ἀθηναϊκοῦ οὐρανοῦ εἶναι τώρα και οἱ ἔνδεκα Ἑλληνοαμερικανοὶ τῆς νέας γενεᾶς, ποὺ ἔστειλε στὴν Ἀθήνα τὸ περασμένο καλοκαῖρι δι' ἐξόδων του ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» γιὰ ἓνα προσκύνημα στὴν Ἑλλάδα. Τὸ προσκύνημα ἔγινε και τὰ νέα Ἑλληνοαμερικανό-

πουλα ἐγύρισαν μὲ τὸ φῶς τοῦ ἑλληνικοῦ ἡλίου στήν ψυχή, ποὺ εἶναι τώρα ἡ ἱερή τους ἀνάμνησις.

Χιονίζει καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ χιονίζῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Αὐτὲς τουλάχιστον τίς διαθέσεις φαίνεται ὅτι ἔχει ὁ χειμῶνας ἐδῶ. Ἐννοεῖ νὰ κρατήσῃ ὡς τὸ τέλος τὴν ἐξουσία. Νὰ ἴδουμε ὅμως τί λέγει καὶ ὁ Ἥλιος, ὁ ὁποῖος, πρὸς τὸ παρόν, τηρεῖ στάσιν ἀναμονῆς. Ὁ ἐφετεινὸς ἡμεροδείκτης εἶναι τῆς γνώμης ὅτι περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὁ Ἥλιος θὰ ἐπέμβῃ, γιατί ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίση, καλοκαίρι κλπ.

Πῶς ἀνταπεξέρχονται οἱ Νεοϋορκέζοι κατὰ τοῦ δριμυτάτου αὐτοῦ χειμῶνος ; Μὲ ἓνα χοντρὸ παλτό, κασκὸν καὶ γαλότσες. Οἱ κυρίες ; Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως : Οἱ περισσότερες φοροῦν ἀνδρικό παντελόνι καὶ χοντρὲς ντουμπλαρισμένες γαλότσες. Τὰ «σλάξ» εἶναι πιά τόσο τῆς μόδας, ποὺ τὸ φουστάνι νὰ φαίνεται σὰν ἀναχρονισμὸς, μολονότι οἱ κοῦκλες, τὰ ἄψυχα μαννεκέν, ποὺ εἶναι στίς διτρίνες τῶν μαγαζιῶν τῆς Φίφθ Ἄβενυ, διαφημίζουν τὸ ἀκριβὸ φόρεμα μὲ τὴν κοντὴ φούστα.

Αὐτὴ, λοιπόν, ἡ Φίφθ Ἄβενυ, ἡ Πέμπτη Λεωφόρος δηλαδὴ, μὲ τὰ ἀκτινοβολοῦντα κρύσταλλα τῶν πλουσίων προθηκῶν, εἶναι ὁ μαγικὸς ἀνθόκηπος, ὅπου τριγυρίζει τὸ ἄπτερον μελίσι. Θαύματα ὑφαντικῆς καὶ ραπτικῆς σὲ ὑπέροχες γυναικεῖς τουαλέττες εἶναι ὅ,τι τὸ ζαλίζει, τὸ μεθάει, τὸ τρελλαίνει. Ἡ μικρὴ δεσποινιδούλα ἔχει κολλήσει τὴ μυτούλα της στὸ τζάμι καὶ ὄνειρεύεται μὴ ὥρα τώρα ἔμπρὸς στήν ἀνέφικτη εὐτυχία τῆς ὀλομέταξης αὐτῆς θραδυνῆς τουαλέττας.

Ἄλλὰ γιὰ ποιὸ λόγον, ἄραγε, ὅλες αὐτὲς οἱ κοῦκλες, μὴ ὅλες, ἔχουνε μελαγχολικὸ, σκυθρωπὸ ὕφος ; Οὔτε ἓνα χαμόγελο χαρᾶς, οὔτε λίγη αισιοδοξία. Καὶ πῶς συμβιβάζεται αὐτὸ τὸ ὕφος μὲ τὸ χαρούμενον φόρεμα τῆς χοροεσπερίδος ;

Τὸ ἴδιο συζητοῦν δυὸ χασομέρηδες, ποὺ στέκουν ἔμπρὸς στήν πλούσια διτρίνα.

—Καὶ ὅμως, λέει ὁ πρῶτος, καὶ μὲ αὐτὴ τὴν ἔκφρασι τῆς ἀπελπισίας εἶναι θελκτικὲς. Ἄν μπορούσες, ὅπως ὁ Πυγμαλίων τὴ Γαλάτεια, νὰ τῆς ἔδινες ζωὴ καὶ νὰ τὴν πῆγαινες μὲ αὐτὴ τὴν ἐξαισία τουαλέττα σ' ἓνα χορό...

—Μ' αὐτὴ τὴν τουαλέττα ; Τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ λόγια ποὺ

θά μοῦ ἔλεγε θὰ ἦταν νὰ τῆς τὴν ἀγοράσω...

—Πῶς τὸ ὑποθέτεις αὐτό ;

—Γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σύγχρονος ἔρωσ. Καὶ ἂν εὐρεθῆ ἕνας Πυγμαλίων καὶ τῆς δώση, ὅπως λές, ζωή, ὅπως στὴ Γαλάτεια, ξέρεις τί θὰ συμβῆ ; Θὰ τὴν πάρη, θὰ τὴν γδύση καί... θὰ τῆς πάρη τὸ φόρεμα νὰ φύγη...

Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ ἄνθρωπος. Οἱ περισσότερες κυρίες ἐδῶ, ἔκτος ἀπὸ τὶς ἀκριβὲς τουαλέττες καὶ τὰ φίνα γουναρικά, εἶναι ὀλόκληρα κινούμενα κοσμηματοπωλεῖα. Μία ἐρωτικὴ ἀπαγωγὴ εἶναι συγχρόνως καὶ ἀρπαγὴ θησαυροῦ.

—Δὲν σὲ προτρέπω νὰ τὸ κάνης αὐτό, ἔλεγε σ' ἕνα νεαρὸν κύριον μιὰ κυρία, πὺ φοροῦσε ἕνα πανάκριβο σπάνιο κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια, δὲν θέλω νὰ σὲ πάρω στὸ λαιμό μου.

—ᾠ, νὰ μὲ παίρνατε στὸ λαιμό σας, κυρία μου, τί ἄλλο ἤθελα ! Ἔλυνα τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς...